

Proloog

Ruim veertig jaar geleden, ergens in zuid Spanje

Hans zit in elkaar gedoken op een muurtje. Het is donker, een frisse wind brengt de blaadjes van de bomen in beweging en hij huivert. Een paar uur geleden heeft Isolde hem laten weten dat de weeën zijn begonnen, maar hij heeft geen idee hoelang het gaat duren.

Zijn maag knort.

Na Isoldes bericht is hij onmiddellijk naar de afgesproken plek gegaan, maar nu betreurt hij het dat hij niet eerst nog iets heeft gegeten. Het kan nog uren duren.

Bij de gedachte aan de vrouw die nu in het kraambed ligt, springen de tranen in zijn ogen. Zo had het niet moeten gaan. Hij had erbij moeten zijn, het is hun baby. In plaats daarvan zit hij hier op een muurtje te wachten tot Alida is bevallen en moet hij straks met de pasgeboren baby het land uitvluchten. En dan?

Hij denkt aan zijn leven in Nederland dat hij ongeveer anderhalf jaar geleden zonder om te kijken achter zich heeft gelaten. Kan hij terug? Wil hij terug? Is er een andere optie? Hij heeft straks een baby, dat is zijn verantwoordelijkheid.

Terwijl zijn gedachten alle kanten opgaan, vol zorgen over de toekomst, houdt hij zijn oren gespist op naderende voetstappen, maar het blijft stil.

Hij trekt de kraag van zijn jas over zijn oren, wrijft met zijn handen over zijn armen in een poging de nachtelijke kou te weren en huivert opnieuw. Hij had iets te eten en drinken moeten meenemen. Het enige wat nu in zijn tas zit, is melk voor de baby.

Eindelijk – de nacht is bijna voorbij en ver weg, in het oosten, ziet hij de eerste glimp daglicht – hoort hij voetstappen dichterbij komen.

‘Hans?’

Een vrouwenstem fluistert zijn naam en hij klautert stijf en stram van het muurtje.

‘Hier.’

Zijn stem is schor van het urenlang stil en koud zitten wachten en hij doet een wankele stap in de richting van de jonge vrouw. Ze heeft een bundeltje kleren in haar armen en het duurt een paar tellen voor het tot hem doordringt dat het zijn baby is.

‘Het is een meisje.’

Ze duwt hem zonder meer het kind in zijn armen en heeft zich al weer omgedraaid voor hij een woord kan uitbrengen.

‘Een meisje...’

Sprakeloos staart hij naar het bundeltje, duwt met een vinger het dekentje iets naar beneden en ziet voor het eerst zijn kind.

Een rond, nog wat rimpelig hoofdje bedekt met donkere haartjes, de oogjes dichtgeknepen. Zijn dochter.

Een gevoel van liefde vermengd met angst over hoe hij hier in hemelsnaam voor moet gaan zorgen gaat door hem heen en zijn armen klemmen zich steviger om het kostbare pakketje.

Isolde is al verdwenen en met een diepe zucht draait hij zich om en begint aan de lange weg terug naar Nederland. ...